

La litúrgia d'avui planteja una coincidència ben curiosa. El calendari marca que és dia 15 de setembre, jornada que l'Església dedica a la memòria de la Mare de Déu dels Dolors. Enguany, però, aquesta celebració es veu desplaçada pel Diumenge XXIV del Temps Ordinari. Tot i així, providencialment, les lectures de la Santa Missa d'avui ens conviden a meditar sobre el significat del dolor en la fe cristiana.

En l'Evangelí, es proclama com Jesucrist anuncia, fent camí cap a Jerusalem, la seva Pasqua: «el Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà» (Mc 8,31). Prèviament, la primera lectura consisteix en el mateix fragment de la profecia d'Isaïes que escoltem cada any en la Missa de la Passió del Diumenge del Ram: «he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant ofenses i escopinades» (50,6).

Per tant, la litúrgia d'avui —tal i com succeeix aquells anys en què sí podem celebrar la memòria de la Mare de Déu dels Dolors— adquireix un to propi de la Setmana Santa. Quan tot just comença un nou curs, l'Església catòlica sàviament ens recorda que la fe en Crist Ressuscitat només té sentit passant pel Calvari. Nosaltres sabem que arribarà un dia en què «no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4), però també que «és estreta la porta i dur el camí» per arribar-hi (Mt 7,14). ¿Si Nostre Senyor Jesucrist va haver de morir en la Creu, com no hem d'estar nosaltres disposats a sofrir per aconseguir la vida eterna?

Moltes vegades, la nostra reacció davant el dolor propi o aliè s'assembla a la resposta de Simó-Pere quan Jesús anuncia la seva Passió: «Déu te'n guard, Senyor! A tu açò no et passarà» (Mt 16,22). Però la vida ens demostra cada dia que sí que passa: hi ha fillets que moren de càncer, hi ha al·lots que s'enganxen a les drogues, hi ha matrimonis que acaben en homicidi... Com va escriure el científic Blaise Pascal a mitjans del segle XVII, «Jesús estarà en agonia fins a la fi del món» (Pensaments, VII§553). El dolor no és una realitat estranya a la fe cristiana perquè el nostre Salvador va assumir-la fins a les darreres conseqüències, o sigui: la mort. Així, en cada persona que sofreix, es pot renovar el misteri del Gòlgota: «vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria» (Jn 16,20).

Aquesta transformació només tindrà lloc si som capaços d'afirmar —igual que el profeta Isaïes— que «el Senyor m'ajuda: per açò no em don per vençut; per açò par com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit» (50,7). És la mateixa idea que canta el salmista: «m'envoltaven els llaços de la mort, tenia davant meu els seus paranyos i dintre meu l'angoixa i el neguit. Vaig invocar el nom del Senyor: "Ah, Senyor, salveu-me la vida!"» (116,3-4). Quan arriba el dolor, la nostra primera referència ha d'ésser Jesucrist: posar el nostre patiment en les seves mans i demanar-li ajuda per a superar la prova que arriba, en la confiança que Déu —que «fins i tot els cabells us té comptats»— no s'oblida mai de nosaltres (Lc 12,6-7).

La història acredita que pretendre eliminar el dolor del món és una utopia. Per més que ens hi esforcem, continua havent-hi malalties incurables, el mal de la guerra no s'acaba i se segueixen cometent assassinats. En canvi, sempre està al nostre abast ajudar aquells que sofreixen, seguint el principi que avui anuncia sant Jaume: «si no hi ha obres, la fe tota sola és morta» (2,17). L'Evangelí no ens demana heroïcitats, sinó gestos senzills però significatius com donar «un got d'aigua fresca» (Mt 10,42); o, sobretot, resar per aquells que —igual que Jesús de Natzaret crucificat al Gòlgota— pateixen.